

militære træk. Det vil igen gøre det vanskeligere at beskytte civilbefolkningen mod ham.

Samtidig har Saddam Hussein indgået frihandelsaftaler i milliardklassen med Egypten og Syrien, og han har uden for olie for mad-programmet i skikkelse af Jordan, Tyrkiet og Syrien fundet ivrige aftagere og videresendere af hans olie, hvorfor olie for mad-programmet nu er temmelig gennemhullet.

Alt dette sætter ham i stand til helt at blæse på FN's resolutioner og krav, for pengene strømmer jo ind. Men han bruger bare ikke midlerne til den mad og medicin, som var forudsat, for han får jo pengene uden for programmet, og han vil fastholde den irakiske befolkning i troen på, at alle dens lidelser skyldes den onde vestlige verden med USA og England i spidsen.

Samtidig stiller nu også nogle vestlige lande sig op i køen af dem, der gerne vil handle med Saddam Hussein. Det var vel derfor, Frankrig i 1998 forlod den flystyrke, der skal holde irakiske fly borte fra nord og syd.

Selvfølger kan vestlige firmaer deltage i den handel, der under FN's administration tillades gennem olie for mad-programmet. Denne er jo til gavn for civilbefolkningen. Men der må være enighed om, at man ikke går uden for dette program, for jo mere Saddam Hussein oplever, at han kan normalisere situationen på trods af FN's sanktionspolitik, jo vanskeligere bliver det at få ham til at afstå fra at anskaffe sig og udvikle avancerede våben og missilsystemer.

Jo hurtigere dette lykkes ham, desto hurtigere vil han slå til igen og destabilisere så meget af regionen, han overhovedet kan. Saddam Husseins drøm er at blive leder af den arabiske verden. Får han kræfter til og muligheder for at gøre forsøget, så vil han gøre det, og så bliver den mellemstlige krudttønde eksplosionsfarlig.

FN står fast på sin embargo, men den gennemhulles. USA og Storbritannien gør, hvad de kan for at holde ham nede ved at udvise rettidig omhu, men forståelsen for deres indsats bliver stadig mindre i omverdenen og først og fremmest i den arabiske verden.

Også det ved Saddam Hussein, også det spiller han kynisk på. I sin tid tog han børn som gidsler. Siden forsøgte han at tage Kuwait. Så vendte han sig mod kurderne og shiitterne, og nu bruger han sin manipulerede befolkning som sit skjold. Han vil ikke tøve med at tage Israel og

hele regionen som gidsel næste gang, han får magt, som han har agt, og han har missilsystemerne dertil.

Og hvad skal vi så gøre? Det er jo det, SF spørger om. Hvilken politik skal vi give støtte til i FN og EU? Jeg er enig med hr. Arne Melchior i, at det her egentlig ikke er noget, vi er forpligtet til at oplyse SF om, men vi vil gerne hjælpe.

Vi skal støtte FN i, at Saddam skal opfylde de stillede ekspeditionsbetingelser for at få hævet embargo og sanktioner, ellers vil enhver diktator kunne blæse på det internationale samfund og vide, at det bare drejer sig om at holde ud længe nok. Men vi skal samtidig støtte generalsekretæren i hans bestræbelser på at få olie for mad-administrationen til at fungere bedre med henblik på at forhindre omgæelser og sikre, at pengene går til den befolkning, de er tiltænkt.

Jo flere midler Saddam Hussein får uden for programmet, jo mere ligeglad vil han være med det. Vi skal derfor opfordre til at fremskynde FN's arbejde under Stoltenbergs ledelse med at få fremlagt anbefalinger til, hvordan de humanitære behov kan opfyldes med respekt for sikkerhedsresolutionerne.

Der er det jo påfaldende, at SF i dag forlanger et svar. Så vidt jeg ved, har Stoltenberg siddet med denne sag siden oktober og er ikke kommet med svaret endnu om selve sanktionspolitikken, og hvad der må smutte igennem og ikke må smutte igennem. Jeg tror, hr. Stoltenberg vil være meget, meget glad for at få et brev fra SF's ordfører med deciderede og klare forslag. De er ikke kommet her endnu.

Men vores opfattelse er altså: Stå sammen om FN, sørg for at få strammet op på programmet. Sørg for at få det målrettet. Sørg også for et fælles fodslag i EU, så det ikke bliver for let for Saddam Hussein at få for mange penge uden om programmet, og sørg for at give opbakning til USA's og Storbritanniens indsats, uden hvilken der ikke ville være nogen nåde for kurderne i nord og shiitterne i syd.

Og sørg for at arbejde for at få Iraks nabolande, som nu forsyner ham med en masse penge, til at respektere embargoen i stedet for at lukrere på den, for disse nabolande er i virkeligheden at sammenligne med den Biedermann, der gav brandstifterne tændstikker.

Med denne motivering er det klart, at vi ønsker, at Folketinget i dag stemmer for det forslag til vedtagelse, som vi er medforlagsstillere til.